

LIBRIS

We know
books

Coordonator CORINTEENS:
SHAUKI AL-GAREEB

SHELBY MAHURIN

*S*ALUL
STACŌJIU

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

CORINTEENS

PROLOG

CE LUCRU CURIOS, MIREASMA AMINTIRII! NU E NEVOIE DE PEA mult să ne trimită înapoi în timp – o rămășiță din uleiul de lavandă al mamei, o urmă a fumului scos de pipa tatei. În felul lor ciudat, amândouă îmi amintesc de copilărie. Mama se dădea cu ulei în fiecare dimineață în timp ce-și privea chipul în oglindă, numărându-și ridurile nou apărute de pe față. Tata fuma pipă când avea musafiri. Cred că îl speriau cu ochii lor găunoși și mâinile agile. Pe mine, una, sigur mă speriau.

Dar ceara de la albine... ea are să-mi amintească întotdeauna de sora mea.

Cu precizie de ceasornic, Filippa întindea mâna după peria de argint când doica noastră, Evangeline, aprindea lumânările în fiecare seară. Fitiurile umpleau odaia copiilor cu mirosul dulceag al mierii în vreme ce Filippa îmi despletea coada, trecându-mi prin păr țepii de mistreț. Evangeline se așeza în fotoliul ei preferat, îmbrăcat în catifea trandafirie, și ne privea afectuos, mijind ochii în lumina purpurie și încetoșată a înserării.

Vântul – rece în noaptea aceea de octombrie – șuiera pe la streșini, șovăind, zăbovind, căci i se făgăduise o poveste.

— *Mes choux*¹, a murmurat Evangeline, aplecându-se să-și ia andrelele din coșul de lângă fotoliu.

---

¹ „Dragile mele”, în lb. fr., în orig. (n. tr.).

Cănele familiei, Birdie, s-a făcut un ghem uriaș lângă vatră.

— V-am spus vreodată povestea despre Les Éternels?

Ca întotdeauna, Pip a vorbit prima, aplecându-se peste umărul meu ca să se încrunte la Evangeline, deopotrivă curioasă și suspicioasă.

— Les Éternels?

— Da, draga mea!

Cu fiori de nerăbdare în stomac, m-am uitat la Pip; aveam fețele la câțiva centimetri una de alta. Punctișoare aurii îi sclipeau pe obraji după lecția de portrete din după-amiaza aceea. Arătau ca niște pistrui.

— Ne-a spus-o? Nu cred că ne-a spus-o.

Vocea mea nu avea grația melodioasă a vocii lui Evangeline și nici hotărârea fermă a Filippei.

— Cu siguranță nu, a confirmat Pip nespun de serioasă, întorcându-se apoi din nou spre Evangeline. Ne-ar plăcea s-o ascultăm, te rugăm!

Evangeline a ridicat din sprânceană, auzindu-i tonul poruncitor.

— Serios?

— O, te rugăm, spune-ne, Evangeline!

Pierzându-mi cumpătul, am sărit în picioarele încălțate cu papuci și am bătut din palme. Pip – care avea doisprezece ani, nu doar șase, ca mine – m-a apucat imediat de cămașa de noapte, trăgându-mă spre bancheta șifonierului. Măinile ei mici mi s-au oprit pe umeri.

— Célie, o lady nu strigă! Ce-ar spune *père*?

Obrajii mi s-au îmbujorat, și mi-am încrucișat mâinile în poală, cuprinsă brusc de remușcări.

— „E frumos cine se poartă frumos.”

— Exact!

Și-a îndreptat din nou atenția spre Evangeline, care strângea din buze, luptându-se să nu zâmbească.

— Te rog, spune-ne povestea, Evangeline! Promitem că nu te întrerupem!

— Foarte bine!

Cu o lejeritate exersată, Evangeline și-a lăsat degetele sprintene să alunece pe andreele, împletind lâna într-o eșarfă frumoașă, roz ca petalele de flori. Culoarea mea preferată. Eșarfa lui Pip – de un alb strălucitor, ca zăpada proaspăt așternută – se odihnea deja în coș.

— Deși încă mai ai vopsea pe față, draga mea. Fii drăguță și spală-te, bine? A așteptat până când Pippa și-a frecat obrajii, apoi a reluat: Așa, deci. Les Éternels. Se nasc în pământ – reci ca niște oase și la fel de puternici – fără inimă, suflet sau minte. Au doar impulsuri. Doar *poște*.

A pronunțat cuvântul cu o plăcere neașteptată.

— Prima a venit în regatul nostru dintr-un ținut îndepărtat, trăind în umbre și împrăștiindu-și boala printre oamenii de aici. Infectându-i cu magia ei.

Pip a început să-mi pieptene iar părul.

— Ce fel de magie?

Am strâmbat din nas, înclinându-mi capul.

— Ce înseamnă *poște*?

Evangeline s-a prefăcut că nu mă aude.

— E cel mai rău soi de magie, dragilor! Cu desăvârșire, *cel mai rău!*

Vântul zăngănea ferestrele, dornic să asculte povestea, în timp ce Evangeline făcea o pauză teatrală – numai că Birdie s-a întors pe o parte cu un scâncet zgomotos în aceeași clipă, anulându-i efectul.

— O magie pentru care e nevoie de sânge. De *moarte*.

Eu și Pippa am schimbat o privire pe furis.

— *Dames Rouges*, am auzit-o șoptindu-mi la ureche aproape nedeslușit. „Vrăjitoarele Roșii.”

Tata vorbise cândva despre ele, cele mai ciudate și mai rar întâlnite ocultiste care bântuiau prin Belterra. Credea că nu-l

auziserăm împreună cu bărbatul acela ciudat în biroul lui, dar nu fusese așa.

— Ce tot șușotiți? a întrebat Evangeline pe o voce tăioasă, îndreptând andrelele spre noi. E o grosolanie să păstrați secrete, să știți!

Pip a ridicat bărbia. Uitase că o lady nici nu se încruntă.

— Nimic, Evangeline!

— Da! am adăugat imediat. Nimic, Evangeline!

Ea a mijit ochii.

— Sunteți niște mici îndrăznețe, nu-i așa? Ei bine, ar trebui să vă spun că Les Éternels *adoră* micuțele îndrăznețe ca voi. Pentru ele, voi sunteți cele mai dulci.

Bucuria din pieptul meu s-a schimbat puțin auzindu-i vorbele, și mi s-a făcut pielea de găină pe gât când sora mea m-a atins cu peria. M-am tras spre marginea scaunului, făcând ochii mari.

— Chiar așa?

— Normal că nu!

Pip a lăsat peria pe dulap cu mai multă forță decât ar fi fost necesară. Cu o expresie foarte aspră pe față, mi-a întors bărbia spre ea.

— Nu o asculta, *Célie! Minte!*

— Ba nu mint deloc! a zis Evangeline apăsată. Vă spun același lucru pe care mi l-a spus mama – Les Éternels bântuie străzile în lumina lunii, atacându-i pe cei slabi și seducându-i pe ticăloși. De asta dormim întotdeauna la căderea nopții, dragile mele, și ne spunem rugăciunile de fiecare dată.

Când a continuat, cadența din vocea ei însuflețită a crescut, la fel de familiară precum cântecelul pe care îl fredona în fiecare seară. Andrelele sunau *clie clie clie* în liniștea din încăpere, și până și vântul a amuțit ca să o asculte.

— Purtați mereu o cruciuliță de argint și mergeți numai câte două. Cu apă sfințită la gât și pământ sfințit sub picioare. De aveți îndoieli, aprindeți un chibrit și ardeți-le cu căldura lui!

Mi-am îndreptat spatele. Mâinile îmi tremurau.

— Eu spun întotdeauna rugăciunea, Evangeline, dar la cină am băut tot laptele Filipei când nu era atentă. Crezi că asta mă face mai dulce decât ea? O să mă mănânce oamenii răi?

— Ce ridicol!

În timp ce pufnea disprețuitor, Pippa și-a strecurat degetele în părul meu ca să-l împletească la loc. Deși era vizibil exasperată, atingerea ei era totuși blândă. Mi-a legat șuvițele negre ca pana corbului cu o fundă roz, frumoasă, și mi-a lăsat coada pe umăr.

— De parcă aș îngădui vreodată să ți se întâmple ceva, *Célie!*

Auzind-o, pieptul mi s-a umplut de căldură și de o siguranță strălucitoare. Pentru că Filippa nu mința niciodată. Nu ascundea niciodată dulciuri, nu-mi juca feste, nici nu spunea lucruri neadevurate. Și niciodată nu-mi fura laptele.

Niciodată n-ar fi îngăduit să mi se întâmple ceva.

Vântul a mai suflat pe afară încă o clipă – bătând din nou în ochiurile de geam, nerăbdător să asculte restul poveștii –, apoi a trecut nemulțumit mai departe. Soarele a coborât cu totul sub linia orizontului în timp ce luna de toamnă se înălța deasupra noastră, scaldând odaia copiilor într-o lumină palidă, argintie. Lumânările din ceară păreau că șiroiesc drept răspuns, alungind umbrele dintre noi când am luat-o de mână pe sora mea în întunericul așternut brusc.

— Îmi pare rău că ți-am furat laptele! am șoptit.

Ea m-a strâns de degete.

— Oricum nu mi-a plăcut niciodată.

Evangeline ne-a privit îndelung cu o expresie indescifrabilă, apoi s-a ridicat să pună lâna și andrelele în coș. A mângâiat-o pe Birdie pe cap, apoi a suflat în lumânările de pe poliță.

— Sunteți niște surori bune, amândouă. Loiale și blânde.

A traversat camera, ne-a sărutat pe frunte, apoi ne-a ajutat să urcăm în pat și a ridicat ultima lumânare în dreptul ochilor noștri. Ai ei sclipeau de o emoție pe care nu o înțelegeam.

— Promiteți-mi că o să aveți grijă una de alta!

După ce am încuviințat amândouă cu o mișcare din cap, a stins lumânarea și a dat să plece.

Pip m-a prins cu brațul pe după umeri, trăgându-mă aproape, iar eu m-am cuibărit în perna ei. Mirosea ca ea – a miere de vară. A muștrări, a mâini blânde, a încruntări și eșarfe albe ca zăpada.

— N-am să las niciodată vrăjitoarele să pună mâna pe tine! mi-a spus hotărâtă în părul meu. Niciodată!

— Nici eu n-am să le las să pună mâna pe *tine!*

Evangeline s-a oprit în dreptul ușii și s-a uitat spre noi cu o căutătură încruntată. Și-a înclinat ciudat capul în timp ce luna se strecura după un nor, scaldându-ne în beznă. Când o creangă a lovit în fereastră, m-am încordat, dar Filippa m-a îmbrățișat strâns și cu celălalt braț.

Nu știa, pe atunci.

Nu știam nici eu.

— Fetițe prostute! a șoptit Evangeline. Cine a spus ceva de vrăjitoare?

Pe urmă, a plecat.

CAPITOLUL UNU

Cuști goale

AM SĂ PRIND VIETATEA ASTA MICĂ ȘI RESPINGĂTOARE CHIAR de-ar fi să mor!

Suflându-mi un fir moale de păr de pe frunte, mă ghemuiesc din nou și așez la loc mecanismul capcanei. Ieri mi-a luat *ore* întregi să dobor salcia, să șlefuiesc crengile, să vopsesc lemnul și să construiesc cuștile. Să adun vinul. Mi-a mai luat *niste* ore să citesc fiecare tom din Turnul Vânătorilor despre spiriduși. Goblinii preferă seva de salcie în locul altor soiuri – e ceva în mirosul ei dulce – și, în ciuda înfățișării lor urâte, apreciază lucrurile frumoase în viață.

De unde și cuștile vopsite și sticlele de vin.

De dimineață, când am pus calul la căruță, încercându-i pe fiecare în parte, Jean Luc s-a uitat la mine de parcă mi-aș fi pierdut mințile.

Poate *chiar* mi le-am pierdut.

De bună seamă, îmi imaginasem că viața de vânător – de vânător^{asă} – însemna mai mult decât să te ghemuiești într-un șant plin de noroi, asudând în uniforma care nu-mi venea bine și ademenind un gnom de pe câmp cu băutura.

Din păcate, am greșit măsurătorile, iar sticlele de vin nu s-au potrivit în cuștile vopsite, forțându-mă să le dezassemblez pe toate la fermă. Mai aud și acum râsetele Vânătorilor. Nu le-a păsat că

m-am chinuit să învăț cum să folosesc un ciocan și cuie pentru acest proiect și *nici* că mi-am mutilat degetul mare făcând treaba asta. Nu le-a păsat că am cumpărat vopseaua aurie cu banii mei. Nu, n-au observat decât că am greșit. Opera mea genială redusă la un morman de surcele la picioarele noastre. Deși Jean Luc a încercat grăbit să mă ajute să punem cuștile la loc cât de bine puteam – încruntându-se la comentariile mucalite ale fraților noștri –, fermierul Marc a apărut furios în scurtă vreme. Fiind căpitanul Vânătorilor, Jean trebuia să-i aline supărarea.

Iar eu trebuia să mă descurc singură cu hăitașii.

— Tragic!

Ivindu-se deasupra mea, Frederic și-a dat ochii strălucitori peste cap, apoi a rânjit. Auriul din părul lui castaniu scliffea în soarele dimineții.

— Deși sunt *foarte* frumoase, *mademoiselle* Tremblay. Ca niște căsuțe pentru păpuși.

— Te rog, Frederic! am zis printre dinți, străduindu-mă să adun bucățile în poală. De câte ori trebuie să-ți cer să-mi spui Célie? Aici suntem toți egali.

— Mă tem că cel puțin încă o dată.

Rânjetul lui s-a ascuțit ca un vârf de cuțit.

— La urma urmei, ești o lady.

Am traversat câmpul și am coborât dealul, ascunzându-mă – departe de el, departe de ei *toți* – fără o vorbă. Știam că nu are rost să mă cert cu un om ca Frederic.

„La urma urmei, ești o lady.”

Îmitând acum vocea lui idioată, termin cu încuietoearea ultimei cuști și mă ridic să-mi admir opera. Noroiul îmi acoperă cizmele. Se întinde pe cincisprezece centimetri din tivul fustei, însă tot simt un fior de triumf în piept. Nu mai durează mult. Spiridușii din orzul fermierului Marc vor simți în curând mirosul sevei de salcie și se vor lua pe urma lui. Când vor zări vinul, vor reacționa din

impuls – în cărți scrie că spiridușii sunt impulsivi – și vor intra în cuști. Capcanele se vor închide, iar noi vom transporta creaturile săcâitoare în La Fôret des Yeux, unde le e locul.

E simplu, de fapt. Ca și cum ai fura o bomboană de la gura copilului. Nu că aș fura *cu adevărat* o bomboană de la un copil, bineînțeles!

Cu un oftat nesigur, îmi pun mâinile în șolduri și dau din cap cu mai mult entuziasm decât ar fi firesc. Da! Noroiul și munca de jos au meritat cu vârf și îndesat. Voi îndepărta petele de pe rochie și, mai mult decât atât, voi fi prins și relocat o vizuină întreagă de spiriduși fără să fac vreun rău. Părintele Achille, Arhiepiscopul numit de curând, va fi foarte mândru. Poate și Jean Luc. Da, e *bine!* Îmi crește speranța în timp ce mă târăsc în spatele buruienilor de la marginea câmpului, privind și așteptând. Totul va fi perfect.

Trebuie să fie perfect.

Trec câteva clipe fără să văd vreo mișcare.

— Haide!

Cu voce joasă, urmăresc șirurile de orz, încercând să nu mă joc cu balisarda de la curea. Deși au trecut câteva luni de când am făcut jurământul sfânt, mânerul de safir încă mi se pare ciudat și greoi în palme. Străin. Bat cu piciorul în pământ de nerăbdare. Temperaturile au crescut neobișnuit de mult pentru luna octombrie, așa că simt un firicel de sudoare pe gât.

— Haide, *haide!* Unde sunteți?

Momentul se prelungeste, urmat de încă unul. Sau poate trei. Zece? Dincolo de deal, frații mei chiuie și strigă la o glumă pe care nu o aud. Nu știu cum au de gând să prindă spiridușii – nimeni nu a vrut să-mi împărtășească planurile, căci sunt prima și singura femeie din grupul lor –, dar nici mie nu-mi pasă. Cu siguranță, n-am nevoie de ajutorul lor, nici de public după acel fiasco al cuștilor.

Îmi revine în minte expresia superioară a lui Frederic.

Și cea stânjenită a lui Jean Luc.

Nu! Le alung pe amândouă cu o căutătură în ciudată – împingând totodată buruienile – în timp ce mă ridic în picioare ca să verific capcanele din nou. *N-ar fi trebuit să folosesc vin. Ce idee proastă...*

Gândul se oprește brusc când un picior mic și zbârcit pătrunde prin orz. Picioarele îmi prind rădăcini. Captivată, încerc să-mi țin respirația în timp ce vietatea gri-maronie – abia ajungându-mi la genunchi – dă cu ochii negri și mult prea mari de sticla de vin. Într-adevăr, totul la el pare puțin prea... mă rog... *prea*. Capul e prea mare. Trăsăturile, prea ascuțite. Degetele, prea lungi.

Ca să fiu sinceră, arată ca un cartof.

Mergând în vârful picioarelor spre vin, nu pare să mă observe – pe mine sau orice altceva, de altfel. Privirea i s-a oprit la sticla prăfuită, și plescăie dornic din buze, întinzând spre ea degetele ca niște fuse. În clipa în care intră în cușcă, aceasta se închide cu un *troc* hotărât, însă spiridușul nu face decât să strângă sticla la piept și să rânjească. Două șiruri de dinți ascuțiți ca niște ace strălucesc în lumina soarelui.

Îl privesc o clipă, cu o fascinație morbidă.

Pe urmă, nu mă mai pot abține. Zâmbesc și eu, apropiindu-mă cu capul înclinat. Nu e deloc așa cum credeam – nu e deloc respingător, cu genunchii noduroși și obraji rotunzi. Când fermierul Marc ne-a contactat ieri-dimineață, vorbea de *coarne și gheare*.

În cele din urmă, spiridușul își întoarce ochii spre mine, moment în care îi piere zâmbetul.

— Salutare!

Mă așez încet în genunchi în fața lui, punându-mi mâinile în poală, ca să le vadă.

— Îmi pare foarte rău de treaba asta – dau din bărbie spre cușca împodobită –, dar omul care cultivă câmpul a cerut ca tu și familia ta să fiți mutați! Ai un nume?

Se uită lung la mine fără să clipească, și simt că mă înroșesc în obraji. Mă uit peste umăr, pândindu-i pe frații mei. Probabil sunt de-a dreptul ridicolă – și m-ar crucifica dacă m-ar găsi stând de

vorbă cu un spiriduș –, dar nu mi se pare cinstit să prind vietatea asta în capcană fără să mă prezint.

— Eu sunt Célie, adaug, simțindu-mă tot mai prost de la o clipă la alta.

Deși în cărți nu se pomenea de vreo limbă, sigur spiridușii comunică. Arăt cu degetul la mine și repet:

— Célie. *Se-l!*

El tot nu zice nimic. Asta dacă măcar este un *el*.

Bun! Îmi îndrept umerii și pun mâna pe mânerul cuștii, pentru că *sunt* ridicolă și ar trebui să verific celelalte cuști. Dar mai întâi...

— Dacă răsucești dopul din vârf, murmur în ciudată, sticla se deschide. Sper că-ți place socul.

— Vorbești cu spiridușul?

Mă răsucesc, auzind vocea lui Jean Luc, apoi dau drumul cuștii și mă îmbujorez.

— Jean! îi pronunț numele pițigăiat. Nu... nu te-am auzit.

— Clar!

Se ridică dintre buruienile unde mă ascundeam și eu în urmă cu câteva clipe. Văzându-mi expresia vinovată, oftează și-și încrucișează brațele la piept.

— Ce faci, Célie?

— Nimic.

— Oare de ce nu te cred?

— Excelentă întrebare! De ce *nu* crezi...

Dar spiridușul scoate o mână înainte să termin vorba, apucându-mă pe a mea. Cu un țipăt, tresar și cad pe spate – nu din cauza *ghearelor* lui, ci a *voicii*. În clipa în care îmi atinge pielea, o vocalizare ciudată îmi răsună în minte: *Larmes Comme Étoiles*.

Jean Luc o ia imediat la fugă, scoțând balisarda din teacă între doi pași.

— Nu, stai!

Mă arunc între el și spiridușul închis în cușcă.

— *Stai!* Nu mi-a făcut rău! Nu a vrut să-mi facă nimic!

— Célie, poate e turbat... , mă avertizează Jean Luc cu o voce joasă și frustrată.

— *Frederic* e turbat. Du-te și scoate cuțitul la el!

Îi zâmbesc spiridușului cu blândețe.

— Iartă-mă, domnule! Ce ai spus?

— Nu a „spus” nimic...

Îl țistuiesc pe Jean Luc în timp ce spiridușul îmi face semn să mă apropiu, întinzându-și mâna printre gratii. Îmi ia câteva secunde să-mi dau seama că vrea să mă atingă din nou.

— Ah!

Înghit în sec, nu tocmai încântată de idee.

— Tu... da, păi...

Jean Luc mă prinde de cot.

— Te rog, spune-mi că n-ai de gând să-l atingi! N-ai de unde ști pe unde a *umblat*.

Spiridușul îmi face semn mai nerăbdător acum, și – înainte să mă răzgândesc – întind mâna liberă, atingându-i vârful degetelor. Pielea îi pare aspră. Murdară. Ca o rădăcină scoasă din pământ.

Numele meu, repetă el ca un tril de pe altă lume. *Larmes Comme Étoiles*.

Rămân cu gura căscată.

— Lacrimi Ca Stelele?

Dând repede din cap, își retrage mâna ca să strângă din nou sticla de vin, aruncându-i priviri ucigașe lui Jean Luc, care pufnește și mă trage înapoi. Aproape amețită de bucurie, mă răsucesc în brațele lui.

— L-ai auzit? întreb cu răsufierea tăiată. A spus că numele lui înseamnă...

— Spiridușii n-au nume!

Brațele lui mă strâng mai tare când se apleacă să mă privească drept în ochi.

— Spiridușii nu vorbesc, Célie!

Mijesc ochii.

— Atunci mă crezi mincinoasă?

Oftând din nou – *mereu* oftează –, mă sărută pe frunte și mă liniștesc puțin. Miroase a piele și scrobeală, și a uleiului de in pe care îl folosește să-și lustruiască balisarda. Arome familiare. Liniștitoare.

— Cred că ai o inimă bună, îmi spune, și știu că din partea lui e un compliment. *Ar trebui* să fie un compliment.

— Cred că ai cuști minunate și că spiridușilor le place socul.

Se trage înapoi zâmbind.

— Mai cred și că ar trebui să plecăm. Se face târziu.

— Să plecăm?

Clipesc nedumerită, aplecându-mă pe după el ca să mă uit spre deal. Bicepșii i se încordează sub palmele mele.

— Dar ceilalți? În cărți scrie că într-o vizuină pot încăpea până la douăzeci de spiriduși. Cu siguranță fermierul Marc vrea să-i luăm pe toți.

Mă încrunt mai tare, înțelegând că vocile fraților mei s-au estompat de mult. Într-adevăr, dincolo de deal, toată ferma e tăcută și liniștită în afară de cântatul unui singur cocoș.

— Unde, întreb, simțind ceva fierbinte, ca rușinea, despicându-se în măruntaiele mele, unde-s toți, Jean?

Îmi evită privirea.

— I-am trimis înainte.

— Înainte *unde*?

— În *La Fôret des Yeux*.

Își drege glasul și face un pas în spate, băgând balisarda în teacă, după care zâmbește din nou și se apleacă să ridice cușca. O clipă mai târziu, îmi întinde mâna liberă.

— Ești gata?

Mă uit lung la cușcă și înțeleg un lucru îngrozitor. Există un singur motiv pentru care i-ar fi trimis înainte.

— I-au... prins deja pe ceilalți spiriduși, nu-i așa?

Când nu răspunde, îmi ridic ochii spre fața lui. Mă privește cu grijă, *cu teamă*, de parcă aș fi o sticlă crăpată, gata să se spargă. Și poate chiar așa sunt. Nu mai pot număra crăpăturile de pe suprafața mea, nu mai știu care dintre ele are să mă distrugă. Poate va fi chiar asta.

— Jean? repet insistent.

Încă un oftat adânc.

— Da, recunoaște în cele din urmă. I-au prins deja.

— Cum?

Clătinând din cap, ridică mâna mai hotărât.

— Nu contează! Cuștile tale au fost o idee grozavă și vei prinde experiență cu timpul...

— Asta nu-i un răspuns.

Acum tremur din tot corpul, dar nu mă pot opri. Mi se îngustează vederea, concentrându-se pe pielea bronzată de pe mâna lui și pe luciul strălucitor al părului brunet, tuns scurt. Pare întru totul stăpân pe sine — deși stânjenit —, în vreme ce șuvițele mele mi se lipesc de gât în dezordine, iar sudoarea îmi curge pe spate. Pe sub noroi, obrajii mi se înroșesc de efort. De umilință.

— Cum au prins în capcană o vizuină întreagă de spiriduși în...

Îmi dă prin cap încă un gând oribil.

— Stai, cât timp le-a luat?

Ridic vocea pe un ton acuzator, săltând un deget spre nasul lui.

— De cât timp mă aștepti?

Lacrimi Ca Stelele reușește să scoată dopul sticlei, terminând jumătate din vin dintr-o înghițitură. Se poticnește în timp ce Jean Luc pune încet cușca la loc pe pământ.

— Célie, spune el cu o voce împăciuitoare. Nu te mai frământa! Cușca ta a *funcționat*, iar asta... asta ți-a și spus cum îl cheamă. Asta nu s-a mai întâmplat niciodată.

— Credeam că spiridușii n-au nume! mă răstesc. Nu o face pe superiorul cu mine! Cum au prins spiridușii Frederic și ceilalți? Sunt prea rapizi ca să-i prinzi cu mâna și... și...

Văzând expresia resemnată a lui Jean Luc, mă schimb la față.

— Și *chiar* i-au prins cu mâna. O, Doamne!

Mă strâng de rădăcina nasului, respirând din ce în ce mai repede și mai greoi. Simt o strânsoare aproape dureroasă în piept.

— Eu... eu ar fi trebuit să-i ajut, dar capcanele astea...

Vopseaua aurie mă necăjește, stridentă și nepotrivită.

— Am irosit timpul tuturor.

„La urma urmei, ești o lady.”

Jean Luc clatină energic din cap, prinzându-mă de mâinile murdare.

— Nu! Ai încercat ceva nou și a funcționat.

Simt presiunea în ochi auzindu-l cum minte. Tot ce am făcut în ultimele șase luni a fost să încerc — să încerc, să încerc și iar să încerc. Îmi ridic bărbia, smiorcăindu-mă nefericită în timp ce mă silesc să zâmbesc.

— Ai dreptate, desigur, dar n-ar trebui să plecăm încă. S-ar putea să mai fie unii acolo. Poate Frederic a ratat câțiva...

— Acesta e ultimul.

— Cum e *posibil* să știi că e ultimul?

Închid ochii când îmi dau seama. Când vorbesc din nou, o fac în șoaptă. Înfrântă.

— Tu l-ai trimis la mine?

Nu-mi răspunde, iar tăcerea lui ne condamnă pe amândoi. Deschid ochii și-l prind de haina de un albastru regal, scuturând-o. Scuturându-l pe *el*.

— L-ai prins mai întâi și apoi... te-ai furișat aici să-i dai drumul?

— Nu fi ridicolă...

— *Așa* ai făcut?